A románozás baloldali örökség

2025 szeptember 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

MAGYAR ÖNRENDELKEZÉS – Egy cs?cselékünk van, amely hol az egyik, hol a másik politikai széls?séghez csapódik.

Aligha él e kies Kárpát-medence Trianonban elszakított tájain olyan magyar, aki ne találkozott volna nyaralások

alkalmával azzal, hogy igen nehéz a vendéglátóknak elmagyarázni, hogy ? nem román, szlovák, ukrán vagy szerb. Akad néhány vidék, mint például az olaszokhoz csatolt Dél-Tirol, ahol a tartomány történelmének köszönhet?en nem olyan nagy mutatvány ennek tudatosítása, de az alapeset az értetlenség. Amit egyébként nem nehéz feldolgozni, tudván, hogy az európai emberek többsége azonosítja az állampolgárságot az adott nemzethez való tartozással.

Lelkileg az igazán megterhel?, amikor nemzettársaknak képzelt, magyarul beszél? emberekt?l kapjuk meg a „román” címkét.

Gondoljunk bele: micsoda borzalmas közösségi tapasztalat szülhette azt a viccet, amely szerint „akkor lesz a székelyb?l román, amikor átmegy a román–magyar határon”?

A felvidéki magyar anyaországiak általi leszlovákozása, a kárpátaljai leukránozása, az erdélyi lerománozása a bácskai, bánáti, szerémségi leszerbezése a legfonákabb, legészbontóbb, legvérforralóbb s nem utolsósorban legfájóbb társadalmi jelenségek egyike. S nem mellesleg olyan eljárásmód, ami minden jóérzés? magyarnak az igazságérzetébe ütközik, hiszen azokkal azonosítja a megtámadottat, akik elrabolták szül?földjét, akik felmen?it kisemmizték, megfosztották jogaiktól, és akik több mint száz éve elnyomás alatt tartják ?t és sorstársait.

E jelenség elképeszt? abszurditásokat idéz el?, hadd említsek ezek közül egyetlen példát. Nagy Kemény Géza, az egyik legjelent?sebb magyar történelmi család leszármazottja, akinek felmen?i történelem- és kultúraalakító személyiségek voltak. Nemzetben gondolkodó konzervatív emberként a másfél évtizede kétharmados többségre támaszkodó nemzetépít? kormányt támogatja, amit a közösségi platformokon sem rejt véka alá. A minap egy profilkép nélküli felhasználó annyit írt az egyik bejegyzéséhez hozzászólásként, hogy „Nem vagy magyar, csak egy magyarul beszél? magyargy?löl? román”, egy másik, szintén profilkép nélküli egyed pedig azzal kedveskedett az erdélyi magyar arisztokratának, hogy „bocskoros román paraszt”. A gyalázkodók minden esetben ellenzékiek, akiknek csípi a szemét, hogy az erdélyi szavazók zöme, akik már csak a földrajzi távolság okán is hajlamosak a nagy képet nézni, a kormánypártokra szavaz.

Mi sem természetesebb: a románozás baloldali örökség és baloldali gyakorlat.

A nemzeti öntudatot alapjaiban szétzúzni igyekv?, a magyar történelemoktatást megcsúfoló, az elcsatolt magyaroknak még a létér?l is hallgató kádári–aczéli kultúrpolitikában gyökerezik, és értelemszer?en azokra jellemz?, akik nem összmagyarságban gondolkodnak, akiknek politikai és önazonosságbeli horizontját Trianon sz?kítette le a magyarság számára meghagyott 93 000 négyzetkilométerre.

A nagyobb port felvert közéleti románozások, szlovákozások is nyilvánvaló módon a magukat balra soroló politikusokhoz és sajtótermékekhez köthet?k, a Kovács László által emlegetett, másfél millió magyart automatikusan az elnyomó nemzethez soroló 23 millió román emlegetését?l Szanyi Tibor gyulai performanszán át a Népszava emlékezetes cikkéig, amely azt hirdette címében, hogy „Szlovák házaspár kapta meg az els? két magyarigazolványt”. Akkor Csurka István, a MIÉP elnöke tiltakozott a parlamentben a gyalázatos provokáció miatt, s meg is hirdetett egy aláírásgy?jtést azzal az egyszer?, de vel?s szöveggel: „Tiltakozom az ellen, hogy magukat magyarnak valló határon kívül él? magyarokat, családokat, egyéneket Magyarországon más nemzetiség?nek nevezzenek és ezzel belegázoljanak a becsületükbe.”

Mindazonáltal a közéleti vitákban, legyen azok politikusok vagy választók közötti polémiák, hosszú ideig szórványosnak számított ez a jelenség. Hadd hivatkozzam kivételesen a magam élményanyagára. Az ezredfordulótól, vállalva bánsági származásomat és identitásomat, jelen vagyok világhálós fórumokon, de a románozással csak a Jobbik 2016-os balfordulata után találkoztam s?r?bben. Legemlékezetesebb s egyben legmellbevágóbb tapasztalatom az volt, amikor a párt ma is m?köd? Alfahír nev? honlapján az elszakított magyarok szavazati joga kapcsán kialakult vitában, amely egy mérsékelt, józan, önuralmát el nem veszt? erdélyi szimpatizáns és a cigányozó, fröcsög? „belmagyar” jobbikosok között zajlott, az egyik véresszájú odáig ment az útszéli gyalázkodásban, hogy a következ?ket fogalmazta meg:

„Na, mocskos féreg! Jogokat mersz magadnak követelni, te román patkány?”

Az esetr?l blogbejegyzést készítettem, gazdagon idézve az új-jobbikosok hasonló hangnem? megnyilvánulásait, majd miután feltettem FB-oldalamra, engem tiltottak le egy hónapra. Wass Albert Átoksori kísértetek cím? m?vének

alapállítását láttam igazolva ebben a kis történetben, miszerint egy cs?cselékünk van, amely hol az egyik, hol a másik széls?séghez csapódik.

Ugyanakkor azt is fontos leszögezni, hogy a románozás tömegjelenségként a Tisza Párt színre lépése óta tapasztalható, a „szeretetország” építése jegyében nyilván. S ez akkor is igaz, ha Magyar Péter még a kötcsei beszédében is hangsúlyozta az összmagyarság szempontjait és a nemzet egységét. A tömeg megtapsolta, majd a szektahív?k szétszéledése után vélhet?en mindenki folytatta ott, ahol abbahagyta, talán bele sem gondolva, hogy ezzel a vezér eszmei iránymutatásával mennek szembe.

S ha már Kötcsét szóba hoztam, érdemes megemlíteni azt is, hogy az ellenzék vezére joggal rótta fel Gyurcsánynak a románozást, hozzátéve, hogy Orbán Viktor meg brüsszelezik. De micsoda különbség! – f?zheti hozzá a tárgyszer? megfigyel?. Az egyik lerománozza a szül?földjükön a megmaradásért több mint száz éve kitartó harcot vívó erdélyi magyarokat, a másik ki meri mondani, hogy Brüsszel úgy viselkedik, mint anno Moszkva.

De nemcsak ezért volt öngól Kötcsére összehívni a Tisza Párt híveit, hanem azért is, mert így mindenki, akibe az objektivitásnak egyetlen cseppje is szorult, beleérve egyes ellenzéki politikai szakért?ket, láthatta a két politikai vezet? közötti nagyságrendi különbséget intellektusban, távlatos gondolkodásban és elemz?képességben.

Mindazonáltal nem indokolt a Tisza Pártot a baloldalra besorolni. Akkor sem, ha támogatóinak zöme a sorozatos kudarcoktól, a tizenöt éves ellenzéki lett?l frusztrált baloldali szavazók közül kerül ki. A kormányf? által találóan kiskakasnak nevezett politikai kalandort retorikája a jobboldalhoz köti. Magát a pártot viszont sehova nem lehet besorolni, hiszen nem tudjuk, mit akarnak tenni azokban a kulcskérdésekben, amelyek a politikai hovatartozást meghatározzák.

Annyit tudunk a párt második emberét?l, hogy szemrebbenés nélkül hazudnak. Abból indulnak ki, hogy meg kell nyeri a választást és utána mindent lehet. Továbbá azt, hogy globalista zsoldban m?ködnek, az uniós vezet?k nyíltan kimondják, hogy ?ket támogatják, aminek nyilván megkérik majd az árát, ha Isten ne adja, valaha gy?zni fognak.

Végül pedig azt is tudhatjuk, amit Schiffer András fogalmazott meg, szokása szerint fején találva a szöget, hogy a Tisza egy „blöffpárt”, egy „politikai piramisjáték”.

Nem meglep? módon jut a románozásból a TikTokon 76 600 követ?vel rendelkez? székely influenszernek, Veres Zsoltnak is. A minap a Facebookon remekbe szabott választ írt az egyik felhevült tiszásnak, aki Fekete Pákóra hivatkozva érvelt amellett, hogy a magyarnyelv-tudás nem jelenti a magyarsághoz tartozást.

Hadd idézzem: „Míg Fekete Pákó felmen?i valahol Afrikában törzsi táncot jártak a t?z körül, addig az én ?seim ezen a földön hazát védtek, verejtékkel országot építettek és vérrel pecsételték meg a h?séget. Mi nem idegen nyelvet tanultunk, mint Pákó, hanem apáink szavát örököltük – ugye ez azért nagy különbség? A magyarság nem csupán nyelvtudás. A magyarság emlék. Seb. Hit. Áldozat. És egy néma fogadalom, amit az ember azokkal együtt mond el, akik a nevüket már csak k?be vésve hordják tovább. Mennyire furcsa és felfoghatatlan, hogy amíg ezeknek a messiásuk erdélyi körutakat szervez, addig ?k idegennek neveznek bennünket. Ez a Tisza igazi arca.”

Bizony, bizony. Gyümölcsér?l ismerszik meg a fa.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

Ajánló